

FOAIE PAROHIALĂ AUGUST 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Mărgăritarul de mare valoare Despre progresul spiritual

Astăzi se vorbește mult despre progres, în toate domeniile, dar mai puțin în cel spiritual. Lumea este din ce în ce mai indiferentă față de Dumnezeu, față de cele sfinte. Chiar și dintre aceia care își spun „practicanți” și se consideră credincioși, în afară de a participa, eventual, la Liturghia duminicală, nu se mai preocupă deloc de mântuirea sufletului. Totul se oprește la exterior; lipsesc profunzimea și credința adevărată.

„Comoara ascunsă” sau „Mărgăritarul de mare valoare” (Mt 13, 44-46) nu mai sunt căutate, nu mai prezintă interes; mulți caută doar bunurile acestui pământ, care sunt trecătoare, și nu bunurile veșnice și nepieritoare. **Adevărurile religioase ar trebui să trezească interesul cel mai mare, pentru că ele se referă la temele fundamentale ale vieții. În schimb, acestea se izbesc adesea de cea mai mare nepăsare.**

Lumea știe mii de lucruri, dar în materie de religie a rămas în urmă și știe foarte puțin. Iar adevărul

rostit de Sfântul Paul rămâne mereu cât se poate de actual: **„Credința vine prin predicare, iar predicarea, din cuvântul lui Cristos”** (Rom 10, 17).

Cei mai mulți oameni trăiesc în mod superficial, nu-și pun nicio problemă serioasă și nu au niciun interes pentru adevăratele valori ale vieții. **Adevărurile credinței fac viața mai bună. Cine este interesat să-și îmbunătățească cu adevărat viața, poate să înceapă și să continue să se intereseze de aceste adevăruri vitale.**

Dacă dorești acest lucru, îți

sugerez să parcurgi rândurile care urmează; dacă nu, poți să te oprești și să rămâi „căldicel”. Vom fi liberi până la sfârșit!

Așadar, dacă-l alegi pe Cristos și Împărăția Sa, în fiecare zi trebuie să fii atent la EL și la tine, să te străduiești, să veghezi mereu! Pe parcursul zilei menține-te în prezența lui Dumnezeu. Cum?

Începem prin a ne transpune în prezența lui Dumnezeu. După cum păsările, oriunde ar zbura, sunt pretutindeni înconjurate de aer, tot așa, oriunde am merge și oriunde ne-am afla, îl avem pe Dumnezeu de față. Orbii, deși nu văd prințul care este în fața lor, adoptă o ținută plină de respect, dacă sunt înștiințați de prezența lui. Trebuie să spui, din toată inima ta, către inima ta: „Inimă, inima mea, Domnul este cu adevărat aici”.

Al doilea mijloc de a ne transpune în această sfântă prezență este să ne gândim că Dumnezeu este nu numai în locul în care ești tu, dar este în mod special în inima ta, în adâncul spiritului tău, cărora le dă viață și putere, fiind acolo ca inima inimii tale și spiritul spiritului tău; căci după cum sufletul tău, fiind răspândit în tot trupul, se află prezent în toate părțile lui și sălășluiește totuși în inimă cu

deosebire, tot așa Dumnezeu, deși este prezent în toate lucrurile, își are totuși într-un mod deosebit sediul în sufletul nostru.

Privește la ceea ce face Dumnezeu și la ceea ce faci tu! Vei vedea ochii lui îndreptați spre tine și încontinuu ațintiți spre tine cu o iubire incomparabilă. Doamne, vei spune tu, de ce nu te privesc eu mereu pe tine așa cum tu mă privești mereu pe mine? Pentru ce tu te gândești atât de des la mine, iar eu, atât de rar? Unde ne aflăm noi, suflete al meu? Locul nostru cel adevărat este Dumnezeu, iar noi unde ne aflăm?

După cum păsările își au cuiburi în copaci pentru a se retrage când au nevoie, iar cerbii au tufișurile și desișurile lor în care se ascund și se adăpostesc, gustând răcoarea umbrei în timpul verii, tot astfel, **inimile noastre trebuie să-și ia și să-și aleagă un loc în fiecare zi: sau pe muntele Calvar, sau în rânile Domnului nostru Isus Cristos, sau în vreun alt loc lângă el, pentru a se retrage acolo, în tot felul de ocazii;** și acolo să se liniștească și să se refacă în mijlocul ocupațiilor exterioare și să se apere, dacă este necesar, ca într-o fortăreață, de ispите. Fericit va fi sufletul care-i va putea spune Domnului: „Doamne, în tine am

Dacă am urma aceleași reguli pentru sănătate după cum facem pentru religie, am fi cu toții ținuiți la pat. Nu ajunge să vorbim despre câtă nevoie avem de sănătate. Trebuie să facem ceva concret: de exemplu, să ne alimentăm, să facem exerciții fizice și să ne odihnim. La fel și cu religia. Trebuie să ne hrănim cu adevărul lui Dumnezeu, să ne lucrăm mușchii spirituali în rugăciune, să ne mortificăm de acele lucruri care fac rău sufletului și să fim scrupuloși în a evita răul moral, așa după cum evităm răul fizic.

(Venerabilul Fulton J. Sheen)

căutat refugiu, să nu fiu făcut nicicând de rușine; ...Fii pentru mine o stâncă de scăpare, o cetate întărită, ca să mă mântuiești! Tu ești stâncă mea, cetatea mea, pentru numele tău, condu-mă și călăuzește-mă!” (Ps 31, 2-4).

Amintește-ți, așadar, să te retragi adesea în solitudinea inimii tale în timp ce fizic te afli în mijlocul conversațiilor și al treburilor; această singurătate mentală nu poate fi împiedicată de mulțimea celor care se află în jurul tău, căci ei nu se află în jurul inimii tale, ci în jurul trupului tău,

în mijlocul ocupațiilor exterioare, se putea dedica acestei sfinte solitudini cordiale. Atunci când lumea o asalta, ea nu era deloc stânjenită, pentru că, spunea ea, se închidea în odăița interioară, unde avea mângâierea Mirelui ei ceresc. De aceea, ea îi sfătuia pe fiii ei spirituali să-și facă o cameră în inimă și să stea acolo (din „Viața Sfintei Ecaterina de Siena”).

Așadar, ajută-ți sufletul să se regăsească, din când în când, separat de oameni; stai de vorbă, inimă la inimă, despre sufletul tău, cu Dumnezeuul său, pentru a spune

așa încât inima ta rămâne singură în prezența lui Dumnezeu singur.

Acest exercițiu îl făcea regele David în mijlocul atâtor ocupații ce le avea, așa precum o mărturisește în mii de expresii în psalmii lui: „Iar eu, Doamne, sunt pururea cu tine” (Ps 73, 23). „Îl am mereu în fața ochilor pe Domnul” (Ps 16, 8).

Tatăl și mama Sfintei Ecaterina de Siena îi luaseră orice posibilitate de loc și de timp pentru a se ruga și a medita; Domnul i-a dat inspirația să-și facă un mic oratoriu spiritual în propriul suflet, în care se reculegea mintal și, astfel, chiar

împreună cu regele David: „M-am asemănat cu bufnița din pustiu, m-am făcut asemenea cucuvelei din ruine. Stau de veghe și sunt ca pasărea singuratică pe acoperiș” (Psalmul 102, 7-8).

Aceste cuvinte, în afară de înțelesul lor literal, care dovedește că acest mare rege își păstra câteva ore pentru a sta retras în contemplarea realităților spirituale, ne arată, în înțelesul lor mistic, trei locuri extraordinare de reculegere, ca trei chilii, în care ne putem trăi solitudinea, imitându-l pe Mântuitorul nostru, care pe

muntele Calvar a fost ca pelicanul în pustiu ce cu sângele său redă viața puilor morți; la nașterea lui, într-un grajd părăsit, a fost ca bufnița din dărâmături, plângând și tânguindu-se de greșelile și de păcatele noastre; în ziua Înălțării sale, el a fost ca pasărea care se retrage și zboară spre cerul care este, dacă ne exprimăm metaforic, acoperișul universului. În aceste trei locuri ne putem retrage, deși suntem înconjurați de zgomotul ocupațiilor noastre.

Despre un cavaler creștin se povestește că fiind timp îndelungat despărțit de casta și evlavioasa lui soție, ea îi trimite un sol pentru a afla vești despre sănătatea lui. Cavalerul, soțul ei, i-a răspuns: „Eu sunt bine, draga mea soție; dacă vrei să mă vezi, caută-mă în rana din coasta scumpului nostru Isus, căci acolo locuiesc eu și acolo mă vei găsi; altundeva, în zadar mă vei căuta”.

Dacă vrem și alegem, ne reculegem în Dumnezeu, pentru că aspirăm după el și tindem spre el pentru a ne reculege în el, astfel încât, aspirația după Dumnezeu și reculegerea spirituală se susțin reciproc. Ele provin și se nasc din gândurile bune.

Așadar, suflete al meu, năzuiește cât mai des către Dumnezeu, prin scurte, dar înflăcărâte elanuri ale inimii tale; admiră frumusețea lui, imploră ajutorul său, aruncă-te, în spirit, la picioarele crucii, adoră bunătatea sa, întreabă-l adesea despre mântuirea ta, oferă-i de o mie de ori pe zi sufletul tău, îndreaptă-ți ochii

interiori ca un copilăș către tatăl său, ca să te conducă; înfinge-l în sufletul tău ca pe un drapel, ca să-ți răsară în suflet iubirea lui Dumnezeu și să te îndemne la o iubire arzătoare și gingașă față de Mirele divin.

Astfel se fac iaculatoriile (de exemplu: *Isuse, speranța noastră, miluiește-ne pe noi!*; *Isuse, pâinea coborâtă din cer, miluiește-ne pe noi!*), pe care le recomandă cu atâta grijă și Sfântul Augustin fiilor săi spirituali. Pe lângă iaculatoriile formulate deja, pot fi și iaculatorii spontane: declarații de iubire ale inimii noastre către Dumnezeu! Sufletul nostru, obișnuindu-se cu contactul, cu intimitatea și cu familiaritatea Dumnezeului său, se va parfuma cu perfecțiunile lui. Acest exercițiu nu este greu, căci se poate introduce printre toate treburile și ocupațiile noastre, fără a le stânjeni cătuși de puțin, și ajută la urmărirea a ceea ce facem.

După cum persoanele care sunt îndrăgostite cu o dragoste omenească și naturală au mai întotdeauna gândurile îndreptate în direcția persoanei iubite, inima le este plină de afecțiune față de ea, gura le este plină de lauda ei, iar în lipsa acesteia nu pierd ocazia de a-și mărturisi pasiunea lor prin scrisori, tot așa și cei care îl iubesc pe Dumnezeu nu pot înceta de a se gândi la el, de a respira pentru el, de a năzui spre el, de a vorbi despre el și ar dori, dacă ar fi cu puțință, să sape în inimile tuturor oamenilor de pe pământ sfântul Nume al lui Isus.

(din „Introducere la viața evlavioasă” a Sf. Francisc de Sales)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș